

Pseudònim: Groc

Nom: Bela Viudez Almansa

EL JOC

La meva família està jugant
a un joc gegant.
Ens agrada la xocolata
i li posem molta nata.

Vam anar amb bici
fins arribar a Sant Maurici.
La meva germana tenia gana
i es va menjar una magrana.

Groc

Pseudònim: Super Girl

Nom: Carlota Arboledas Xicrés

EL JOC DESAPAREGUT

Hi havia una vegada tres amics que es deien Marc, Emma i Roc. Aquells nens tenien diferents gustos. Un dia van anar a buscar un joc. Els infants no trobaven res, fins que en Roc de sobte va trobar un joc que es deia Caçador de Monstres. "Ei nois!" - va exclamar en Roc. Els altres es van acostar al seu amic.

—Uauuuuu! —va fer l'Emma. Els nens van agafar el joc i van començar a jugar. Al cap de dues hores els amics es van cansar. Llavors van començar a mirar la tele. —Quina pel·lícula mirem? —va preguntar l'Emma. Van decidir una entre tots.

Després de veure la pel·li van anar a l'habitació ben nerviosos i quan es van aixecar... El joc no hi era —No, el joc! —van exclamar els tres nens atemorits. Ens l'han robat! —va cridar en Marc. No, s'ha perdut! —va dir l'Emma.

El Roc no opinava el mateix —ha desaparegut!!! —va cridar— Com?, no pot haver desaparegut! —va respondre l'Emma.

Al cap d'una estona van començar a investigar i quan van sortir a fora es van adonar que... el joc no era qui havia desaparegut, sinó ells. Els nens tenien por. —Què farem ara? —va preguntar en Marc. Els seus amics li van dir: —Tranquil Marc.

Quan va ser de nit van sortir uns monstres del joc. Ells van agafar una espasa d'un cofre que hi havia al costat d'un arbre. Van començar a lluitar, els semblava impossible, però tots tres van aconseguir derrotar a 76 monstres, però... encara en faltava un!

Finalment, tots tres junts el van derrotar i van aconseguir tornar al món real.

"Super Girl"

Pseudònim: Marmota

Nom: Jan del Rio Capellades

EL JOC

Hola, em dic Jan i tinc cinc anys. Soc de família molt pobre, mon pare és llenyataire, només ven llenya a l'hivern i la meua mare és morta. Vivim en una caseta petita de llenya mon pare, el meu germà i jo. El meu germà, en Pau, té vint anys i d'aquí poc es traslladarà a viure amb la seva xicota.

Un dia vaig anar al bosc i vaig trobar un lloc molt especial. Aquell lloc era molt bonic, hi havia un salt d'aigua i un descampat amb molts animals i flors. Allà vaig trobar un joc de taula i el vaig agafar. El vaig portar a casa meua i d'amagat vaig jugar-hi. Vaig veure que era molt peculiar i especial, havia de portar-li al joc tot el que em demanava. El joc em parlava i m'ho exigia amb veu d'humà, i aquella veu em resultava familiar, com si la conegués.

Llavors va aparèixer una persona rossa, que tenia els ulls verd i era alta com un pi; em va venir un calfred, era ma mare!!! La vaig abraçar i vaig plorar, em sentia molt confús. Mare, per què em demanes aquestes coses ? - li vaig dir. Era per veure si eres capaç de ser com jo, els meus pares també m'ho feien fer cada dia, per preparar-me. Per preparar-te per a què ? - li vaig preguntar. Per a ser guardabosc !!!, va contestar, hi ha hagut una gran saga a la família i tu seràs el següent!

Pseudònim: Vermell

Nom: Emma Taneva

L'ULL VERD

Hola, em dic Jana, fa dues setmanes que vaig inventar-me un joc que vaig anomenar l'Ull Verd. És un joc que consisteix en poder veure un ull verd tancant els ulls. Per a poder veure aquest interessant ull hem de; en primer lloc menjar-nos una poma verda i seguidament agafar una espelma verda, encendre-la i repetir sis cops les paraules: ull verd clar, ull verd clar, ull verd clar, ull verd clar, ull verd clar, ull verd clar.

De sobte vaig sentir:

-Jana ...desperta !!!

-Mama!! mentre dormia, he somiat que inventava un joc , l'Ull Verd.

-L' Ull verd ?...Jana, aquest joc ja existeix . No juguis mai més a aquest joc !!! És un joc molt perillós que crea maldicions i porta molta mala sort.

Mentres la mare deia aquestes paraules, va aparèixer una persona vestida de negra, va tirar una aigua de color verd sobre la Jana i la seva mare i totes dues van quedar convertides en granotes.

Pseudònim: Tacos Super Marine

Nom: Hèctor Pérez Vives

CARA O CREU

En un poble de l'oest, anomenat Caldes hi viu un home feliç fent la seva feina. El poble està ple de cases i bars fets de fusta vella i despintada. L'home no era normal, ell no tenia nom perquè durant una guerra (la primera guerra mundial) es va quedar inconscient i va perdre el seu nom.

La dona de l'home es diu Rubi i l'ajudava a ser un vaquer, l'ajudava a apuntar, a disparar, a fer duels, etc.

Però en un racó hi vivia en Morrison, el pistoler llegendari del sud i el seu misteriós ajudant, Nèctar, que estava disposat a fer el que fos per complir els desitjos d'en Morrison.

En Morrison, quan estava dinant, se li va acudir dir:

-Demà anirem a Caldes, a l'oest! Perquè vull tots els seus lingots d'or! JA!

L'home del poble era inconscient de la cromada que li anava a caure a sobre. La Rubi li encanta l'olor del poble, i el dia 9/8/1994 mentres ella estava a la seva finestra mirant el paisatge, va trobar-hi algú.

La Rubi va anar a buscar a l'home per dir-li:

-"En Morrison ha tornat al poble!" i l'home li va contestar: -"No et preocupis per res, ens tirarem els plats pel cap fins que en Morrison pari de tractar-nos com joguines d'un miserable joc".

En Morrison i l'home es van posar de cara, i en Morrison va dir: -"Si fem un duel serà just per a tots?"

L'home va dir que sí.

Els dos van esperar les dotze i quan van tocar, PAM!!

Els dos van caure ferits, en Nèctar i la Rubi els hi va sorprendre, i el dia que va morir, tots el van recordar per sempre com, Soldat 37. Fi, fins l'any següent.

Tacos super marine

Pseudònim: Gat

Nom: Ivet Merillas Alonso

NO PER TOTHOM ÉS UN JOC

Fa uns anys, una nena de Girona que es deia Joana, es va mudar a l'altre punta del món pel *bullying*.

Tot va començar un dia qualsevol, quan uns nens van crear un **joc** que consistia en molestar-la i insultar-la. Els nens van començar a fer-li totes aquestes coses. La Joana, a l'arribar a casa, no els hi va dir res als seus pares. Es va tancar directament a la seva habitació i es va posar a plorar. Ella pensava que seria una cosa d'un dia, però no va ser així.

Al dia següent, van seguir amb el suposat "joc". A ella li va afectar molt perquè es van passar tot el dia insultant-la. Això va fer que es passés tota l'hora del pati amagada.

Aquell dia va decidir escriure tot el que li va passar al seu diari. Descrivint-lo com el pitjor dia de la seva vida!

Durant tota aquella setmana li van continuar fent la vida impossible, però la Joana va continuar en silenci; sense explicar-li a ningú el que estava vivint.

Va estar així durant tres mesos perquè tenia por d'explicar el que li feien i deien. Cada dia era pitjor, cada cop ho feien amb paraules més horribles i, fins i tot, l'havien agredit físicament. Per culpa d'això, ella plorava de la impotència. La Joana no podia més, cada dia passava era horrorós, però no s'atrevia a explicar-ho.

Un any després de l'inici de tot, els seus pares la van portar a un psicòleg i ella va tenir la valentia d'explicar-ho. Com a solució al problema, van decidir mudar-se a un altre lloc perquè la Joana no podia tornar a veure a aquells nens, ni tornar a viure tot el que havia passat.

GAT

Pseudònim: Lluna

Nom: Mar Almansa de la Cruz

Lluna

La Lluna és una nena com qualsevol altra, se suposa. Va a patinatge i li encanta la xocolata! Un dia va anar a l'escola i es va donar un cop molt fort al cap... Tan fort que es va desmaiar! Quan es va despertar, estava en una classe sola !Les parets blanques com la neu se li queien a sobre, tot es movia... Però de sobte es va girar i va veure un ogre diminut ! Era un ogre bonic i menut.

-Qui ets tu?

-Jo zoc el Paquito, mira tu tenz la teva vida aquí ,pero zaps que ?tu i jo hem de anar a zalvar l'altre mon que ez diu ATHERINA! Però allà hi ha una bruixa molt dolenta , és alta prima i pàlida com les parets d'aquella classe!

La Lluna es va començar a donar bufetades ben fortes fins que li va quedar la cara vermella com un tomàquet!

-No m'ho crec tot això sembla un joc!

-Nena para! Mira entrarem a l'altre mon per un portal magic!

Un cop estaven allà...

-Ala ez precioz i màgic!

-Si el que tu vulguis però i la bruixa ?

-Entrarem al castell per l'altre porta i tancarem a la bruixa en una habitació per zempre!

En aquell moment la Lluna i en Paquito van entrar al castell.

-Va trez doz un ja!

La Lluna va distreure a la bruixa mentre en Paquito va anar preparant l'habitació.

La Lluna la va empènyer a dins!La bruixa va començar a cridar perquè li deixessin sortir .Després el Paquito i la Lluna van sortir al poble...

-Senyors i senyores ja no haureu de patir mez, hem atrapat a la bruixa !

I així va ser com la Lluna va passar de ser una noia com qualsevol altra a ser una heroïna d'un poble!

Lluna.

Pseudònim: Xeila

Nom: Agnès Navarro Vinyes-Miralpeix

QUÈ SOC?

Puc ser una cosa avorrida, potser divertida. Tu decideixes, amb els teus ulls preciosos maragda, que brillen quan respires i ets feliç.

Puc ser una cosa que et faci emocionar, o bé millor, o potser pitjor, plorar. Plorar per aquella pèrdua, perquè volies guanyar. Guanyar d'aquella manera de la que t'endús un trofeu. De plata o d'or resplendent, tant fa això, l'únic que compta és l'alegria, com el sucre de les figues, que cada dia que en menges, més dolça i bonica se't fa la vida.

Puc fer que facis servir la imaginació, aquella que tu tens, que puges als núvols volant, amb un ocell daurat o amb el vent que t'enlaira.

Encara no saps què soc? No ho saps?
Soc el **joc**.

XEILA